

Peter Lilley před 16 lety varoval, že zakotvení cílů v oblasti emisí uhlíku ve statutu otevře vládu soudnímu přezkumu. On měl pravdu

[DS dailysceptic.org/2024/05/09/peter-lilley-warned-16-years-ago-that-enshrining-carbon-emissions-targets-in-statute-would-open-the-govt-to-judicial-review-he-was-right](https://dailysceptic.org/2024/05/09/peter-lilley-warned-16-years-ago-that-enshrining-carbon-emissions-targets-in-statute-would-open-the-govt-to-judicial-review-he-was-right)

9 May 2024

V návaznosti na nedávnou ostudnou epizodu u Evropského soudu pro lidská práva minulý týden Nejvyšší soud rozhodl, že cíle vlády Spojeného království v oblasti snižování emisí uhlíku jsou nedostatečné k tomu, aby splnily „strategii čisté nuly“, jak ji stanovila vláda v roce 2021, a která je ze zákona povinna dodržovat zákon o změně klimatu z roku 2008. Soudce Sheldon ve svém rozsudku vyhověl čtyřem z pěti stížností podaných týmem zákonných aktivistů, což je podle nich „ponižující“ porážka vlády. I když se teprve uvidí, jak se toto rozhodnutí projeví v politice nebo ve své formulaci, nicméně představuje další milník v odklonu Británie od demokracie a směrem k postindustriálnímu zbídačení. Je to veřejnost, nikoli vláda, kdo byl ponížena klimatickými zákony.

Judicial Review přinesli – nebo jednoduše koupili – trpké zastánci referenda Remain the Good Law Project, stejně jako Friends of the Earth (FoE) a aktivisté za zelené právo ClientEarth. Tyto organizace si mohou dovolit drahé soudní spory, protože mají příjmy 5 milionů GBP, 13 milionů GBP a 31 milionů GBP – poslední dvě jmenované jsou navzdory tomuto zjevnému politickému zásahu stylizované jako „charity“. A to je problém pro každého, kdo tvrdí, že takové případy jsou bitvy David vs Goliáš. Například britské a mezinárodní pobočky FoE jsou dobře financovány ekomiliardáři a vládami. A stejné orgány – jako European Climate Foundation a Children's Investment Fund Foundation (oba pod kontrolou Sira Christophera Hohna), Michael Bloomberg a Jeremy Grantham – financují i ClientEarth.

Během pěti let do konce roku 2022 poskytla vláda Spojeného království společnosti ClientEarth granty ve výši 5 milionů liber. A tyto granty utlumily představu, že mezi vládou a těmito miliardářskými lobbistickými skupinami existuje jakákoli neshoda. Proč by vláda financovala organizaci, která se domáhala svého ponížení u soudů, kdyby se nesnažila *být* ponížena? Ve skutečnosti to pomáhá vládě, aby po ní soudy zdánlivě vyžadovaly, aby vnucovala veřejnosti legislativu, spíše než aby byla vnímána jako zcela lhostejná k obavám veřejnosti, pokud jde o lpění na její stále více alarmující politické agendě.

To je problém, který se předpokládal ještě před přijetím zákona o změně klimatu. V debatě Peter Lilley, tehdejší poslanec, řekl parlamentu a zopakoval ve svém stanovisku pro BBC , že „jediným účinkem zakotvení cílů v zákoně bude otevření vládních politik soudnímu přezkumu“ a že „zmocnění soudců k předepsat dodatečná opatření, která stojí miliardy liber, aniž by se museli zodpovídat voličům, je receptem na obrovské dodatečné náklady“. O šestnáct let později se ukázalo, že Lilley měl pravdu.

Poslanci se v roce 2008 rozhodli dát tvorbu politik mimo demokratickou kontrolu. A v roce 2019 se opět zdvojnásobily zvýšením cíle snížení emisí z 80 % na čistou nulu do roku 2050. Tyto cíle jsou nyní právně závazné pro jakoukoli budoucí vládu, bez ohledu na to, jak katastrofální budou ekonomické důsledky. Všechny vládní strany od roku 2000 zvolily tuto cestu a také všechny opoziční strany podporovaly tyto vlády v prosazování zákona, spíše než aby uznaly politická selhání, k nimž to vedlo, a zátěž, kterou uvalily na podniky a domácnosti. Poslanci se zdají být zcela bez problémů tím, že odevzdali svou rozhodovací pravomoc půltuctu zelených miliardářů.

I když platí zásada, že *právo je osel*, soudy jsou vždy imunní vůči smyslu nebo rozumu, když zákon *sám* vyžaduje pozastavení jak smyslu, tak rozumu. Zákon, který vyžaduje, aby vlády Spojeného

království snižovaly emise CO₂, nebere v úvahu ekonomickou, technickou nebo politickou proveditelnost cílů, ale zákon zavazuje vládu.

Jak již bylo zdůrazněno v *Daily Skeptic*, je zjevně a nutně pravdou, že žádná vláda ani výzkumná organizace neví, jak dosáhnout čisté nuly, protože plány na její dosažení nebyly nikdy testovány a nejsou o nic lepší než sci-fi, pokud ne pouhá fantazie. Zítra by mohl být schválen zákon, který by vyžadoval, aby vlády uzákonily politiku, která umožní polovině populace tančit na Měsíci do roku 2030. Ale toto datum přijde a odejde bez jediného lunárního tanga. Žádný počet soudních revizí předložených politicky řízenými charitativními organizacemi nezmění realitu, jíž politici čelí.

Ironií je, že základem stížnosti je praktická neproveditelnost vládních zásad Net Zero. Jádrem případu stěžovatelů jsou tabulky zveřejněné ve vládním Plánu plnění uhlíkového rozpočtu (od strany 23, další tabulky jsou zveřejněny zde), které shrnují navrhovaná řešení, která má vláda k dispozici. Tyto tabulky obsahují odhady rizika selhání těchto politik a stěžovatelé tvrdí, že Grant Shapps, ministr zahraničí v době jejich stížnosti, který byl odpovědný za dosažení cílů stanovených jiným ministrem v roce 2021, neuznal riziko neúspěchu. Co to znamená? Znamená to, že do roku 2037 může vládní politika přinést pouze 95 % snížení emisí, které požaduje šestý uhlíkový rozpočet, který stanovil Výbor pro změnu klimatu. *Ach, lidstvo!*

Pan soudce Sheldon „vysvětluje“:

Z materiálů předložených státnímu tajemníkovi nelze zjistit, které z návrhů a politik by nebyly doručeny vůbec nebo v plném rozsahu. Nebylo tedy možné, aby ministr sám vyhodnotil příspěvek k celkové kvantifikaci, kterou pravděpodobně každý z návrhů a politik přinese, a to s ohledem na to, že toto hodnocení musel provést ministr zahraničí. osobně: nemohl se jednoduše spolehnout na názory svých úředníků.

Jinými slovy, Grant Shapps neměl křišťálovou kouli a budoucí tvorba politiky bude nyní vyžadovat větší míru jistoty, než jaké lze rozumně dosáhnout. Ale všechny zásady Net Zero čelí riziku selhání, a tak stížnost i rozsudek jsou jak triviálně pravdivé, tak skutečně triviální.

Například, když nedávno odešel předseda Výboru pro změnu klimatu John Gummer, přeměněný na Lorda Debena, shrnuje své důkazy k soudnímu přezkumu, řekl Friends of the Earth, že: „Vláda spoléhá na to, že vše půjde podle plánu bez zpoždění. nebo nepředvídaných okolností a technologií, které buď nebyly testovány, nebo na kterých testování ještě ani nezačalo. Ale přesně stejnou kritiku lze vznést vůči vlastnímu doporučení Výboru pro změnu klimatu Parlamentu a ministru zahraničí ohledně dosažení čisté nuly v roce 2019, který varoval, že „šedesát procent snížení emisí v našich scénářích zahrnuje nějaké společenské změny nebo změny chování“. Následující rok zpráva CCC o šestém uhlíkovém rozpočtu podle Gummerových pokynů předpokládala cestu politiky, která by přinesla „o třicet pět procent snížení veškerého masa a mléčných výrobků do roku 2050“. Co když si veřejnost nepřeje, aby své chování tito pompézní klimatičtí komisaři změnili, a začne proti nim kopat?

A CCC vytváří podobně absurdní ekonomické a technologické předpoklady. „Investice do nízkouhlíkového hospodářství Spojeného království se budou muset každý rok zvýšit z přibližně 10 miliard GBP v roce 2020 na přibližně 50 miliard GBP do roku 2030,“ prohlašuje. Předpovídá se, že větrná energie na moři bude do roku 2035 vyrábět elektřinu v ceně 43 liber za megawatthodinu (MWh), zatímco vláda nedávno zvýšila administrativní cenu větrné energie na moři na 101 liber (73 liber v cenách roku 2012) poté, co neobdržela žádné nabídky ve smlouvě o rozdílové aukci v roce 2023. Vodík bude skladovat elektřinu a teplo pro domácnosti za pouhých 37 GBP/MWh – o 6 GBP méně, než je elektřina potřebná k jeho výrobě. Veškeré zbývající emise budou vyčištěny pomocí Direct Air Carbon Capture and Storage za pouhých 240 GBP za tunu CO₂

– což znamená, že systémy DACCS běží na elektřinu, která stojí méně než cent za kWh. Netřeba dodávat, že tyto ceny jsou fantazie, a jak jsem poukázal minulý týden zde , technologie buď neexistují, nebo jsou neověřené.

Zdůvodnění stěžovatelů, soudce a znalců se jeví jako zcela mylné. Stížnost se tedy zdá být v tom, že ministr zahraničí, i když se snažil prosadit agendu Net Zero, mluvil mimo pořadí. Nejmírnější možné obraty vlády tváří v tvář politické, ekonomické a technologické realitě rozrušily zelenou skvrnu a CCC, jejichž odcházející vrcholní představitelé se zdají být demob-šťastní a mluví jen ze hořkosti.

Kdybychom jen my obyčejní lidé měli možnost podat soudní přezkum, mohly by být takové námitky vzneseny proti nesmyslům, které soud slyšel. Ale jak jsem poukázal v případě nedávného rozsudku ESLP, získávání peněz je velkou překážkou, pokud jde o najímání advokátů k zastupování veřejnosti. Skupiny s celkovým příjmem téměř 50 milionů liber ročně mohou získávat peníze na jednu soudní kontrolu za druhou, aniž by se zapotily, a to díky zeleným miliardářům, jako je Sir Christopher Hohn, který má na soudní spory 64,8 milionu dolarů . Ve skutečnosti se zdá, že taková překážka demokratickému rozhodování je smyslem zákona o změně klimatu – je to vlastnost, nikoli chyba. Žádná skupina zastupující širokou veřejnost nemá naději na získání takových prostředků.

Zdá se, že poslanci nepochopili, co udělali. A dokud nevyvinou smysl potřebný k pochopení a odstranění této blairistické ohavnosti, nemá smysl sedět v Dolní sněmovně: odevzdali tvorbu politiky klimatické lobby.

Štítky: Zákon o změně klimatu z roku 2008 Grant Shapps Čistá nulová strategie Petr Lilley